

Puterea evanghelizării

Cuprinsul

Puterea evanghelistului.....	1
Duhul Sfânt	2
Cuvântul lui Dumnezeu.....	2
Duhul lui Dumnezeu lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu	2
Puterea evanghelizării trebuie să vină de la Dumnezeu	3
Cum vestim noi astăzi Evanghelia?	3
Ce rol joacă cântările și muzica?	4
Pentru cine sunt cântatul și muzica?	4
Scuză scopul mijloacele?	5

Vestirea Evangheliei este fie o chestiune slabă, ciudată și demnă de dispreț, fie mijlocul dat și binecuvântat de Dumnezeu pentru mântuirea omului, spre gloria lui Dumnezeu. A-L vesti pe Isus Hristos și pe *El* ca fiind răstignit [1 Corinteni 2.2] ar putea părea o activitate demnă de batjocură, dacă Hristos nu ar fi în același timp „puterea lui Dumnezeu” și „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1.24). În ochii oamenilor, aceasta este o nebunie, dar are succes acolo unde cea mai profundă înțelepciune a omului eșuează cu desăvârșire [compară cu 1 Corinteni 1.25a]: căci, oricât de paradoxal ar părea, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Pentru că, întrucât, în înțelepciunea lui Dumnezeu, lumea prin înțelepciune nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, Dumnezeu a binevoit, prin nebunia predicării, să-i mântuiască pe cei care cred.” (1 Corinteni 1.21).

Puterea evanghelistului

Oricât de binecuvântat ar fi, fără îndoială, să privim poziția demnă a unui evanghelist ca mesager al lui Hristos, aceasta nu face totuși subiectul preocupării mele. Să ne întrebăm mai degrabă: Care este *puterea* unui evanghelist? Căci dacă slujitorul lui Dumnezeu nu are o înțelegere divină în această privință, o privire asupra forțelor ostile va fi cu siguranță descurajantă; și probabil că se vor căuta curând alianțe nebiblice pentru a satisface presupusa nevoie.

Oare omul firesc nu se află într-o vrăjmășie directă față de adevărul lui Dumnezeu? Pentru el, acesta nu este doar o nebunie, ci îi atârță și pasiunile păcătoase, așa cum s-a întâmplat în special împotriva Domnului nostru Isus Hristos – Adevărul [Ioan 14.6] –, care a fost mai întâi invidiat, urât, disprețuit și apoi răstignit. Dar, mai mult decât atât, necredinciosul găsește în relația sa cu lumea tot ceea ce servește poftelor sale trupești și tinde să-l consolideze în îndepărtarea sa de Dumnezeu. În plus, satan – dumnezeul acestei lumi [2 Corinteni 4.4] – se opune activ Domnului Isus și își folosește viclenia desăvârșită pentru a împiedica lucrarea Evangheliei și a atrage

sufletele în iad. Și ce putere are evanghelistul pentru a birui împotrivirea care este în om față de mesajul său, la care se adaugă încă influențele distrugătoare ale lumii și ale lui satan?

Duhul Sfânt

Cu adevărat, evanghelistul nu are putere din sine însuși; el este neputincios; însă, prin harul și înțelepciunea lui Dumnezeu, el nu duce această luptă pe cont propriu. Domnul Isus a promis, înainte de a se despărți de ai Săi în prezența Sa trupească, care urmau să fie martorii Săi în lume, că El va trimite Duhul lui Dumnezeu, care urma să locuiască în credincioși și să lucreze prin vasele Sale alese. În ce scop? Când va veni, El va convinge lumea de păcat, de dreptate și de judecată (Ioan 16.8). „Nu în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii” (1 Corinteni 2.4).

În consecință, în ziua Cincizecimii, un pescar din Galileea, umplut de Duhul Sfânt, îi acuză pe iudei că L-au răstignit pe Isus din Nazaret, pe Cel confirmat de Dumnezeu [Faptele apostolilor 2.36]. Rezultatul acestei mărturii a fost convertirea a trei mii de iudei încăpățânați și cu inima împietrită [Faptele apostolilor 2.41; compară cu Faptele apostolilor 7.51]. Așa a început totul, iar mărturia despre Isus, rostită de oameni simpli și fără studii, a fost recunoscută de către preoți iudei și funcționari ai curții romane, eunuci etiopieni și sclavi fugari, guvernatori imperiali și simpli temnicheri ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Care era secretul? Foarte simplu: faptul că oamenii vorbeau prin Duhul Sfânt care le fusese dat (Faptele apostolilor 5.32).

Cuvântul lui Dumnezeu

Există însă și un alt aspect. În timp ce Duhul Sfânt este marele martor personal și puterea mărturiei pentru Hristos în lume (Ioan 14.26), Cuvântul scris este revelația lui Dumnezeu către oameni, care îi va judeca în Ziua de Apoi (Ioan 12.48). Deoarece provine de la Dumnezeu, El este plin de autoritate și putere divină. Iar a disprețui caracteristicile sale unice este la fel de dezastruos pentru predicator¹ cât și pentru ascultător. „Cuvântul lui Dumnezeu”, așa spune Duhul lui Dumnezeu, „este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (Evrei 4.12). Această putere nu s-a pierdut nici în zilele noastre. Dimpotrivă, spre deosebire de lucrurile trecătoare din jurul nostru, „Cuvântul Domnului rămâne în eternitate”. Și: „Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit” (1 Petru 1.25).

Așadar, slujitorul lui Dumnezeu să aibă grijă să nu trateze cu ușurătate ceea ce este sabia Duhului (Efeseni 6.17) și ceea ce poate acționa în mod eficient numai în credincioși (1 Tesaloniceni 2.13).

Duhul lui Dumnezeu lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu

Astfel, este evident că puterea mărturiei pentru Hristos în Evanghelie trebuie să fie Duhul Sfânt, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cu adevărat: „Dar avem comoara aceasta în vase de lut, pentru ca măreția puterii să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi” (2 Corinteni 4.7). Prin rugăciune, slujitorul lui Hristos mărturisește aceasta și recunoaște că destoinicia sa vine de la Dumnezeu. Să citim o sinteză remarcabilă a acestor puncte într-o mărturie impresionantă pentru Dumnezeu: „Și, după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați și toți s-au

¹ Aici este vorba exclusiv de rezultate imediate.

umplut de Duh Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Faptele apostolilor 4.31).

Puterea evanghelizării trebuie să vină de la Dumnezeu

Acest principiu al evanghelizării – că puterea ei vine întotdeauna de la Dumnezeu și niciodată de la om – nu ne poate fi reamintit îndeajuns. Căci a completa această putere prin orice mijloace omenești, care sunt inspirate fie de elementele lumii, fie de rațiune, fie de preferințele omului, înseamnă a pune la îndoială desăvârșirea acestei puteri și a ignora avertismentul solemn din 2 Corinteni 6.14 împotriva amestecului dintre lumină și întuneric.

Faptul că marele apostol al neamurilor a acționat în deplină dependență de puterea lui Dumnezeu reiese fără echivoc din 1 Corinteni 2. Când Pavel a vizitat Corintul, știa că avea de-a face cu oameni care se lăsau ușor convinși de fraze melodioase sau de discursuri captivante, indiferent dacă ceea ce se spunea era adevărat sau fals. Iar dacă s-ar fi prezentat în manieră filosofică speculații confuze sau abstracții subtile ale „gândirii”, s-ar fi găsit repede ascultători atenți și admirativi. Aici se aflau, așadar, mijloacele de a-i câștiga pe corinteni pentru predica sa și de a face Evanghelia să pară atractivă și populară.

Cum a procedat slujitorul lui Dumnezeu? Să-l lăsăm pe el însuși să vorbească:

- **1 Corinteni 2.1-5:** Și eu, când am venit la voi, fraților, n-am venit cu superioritatea cuvântului sau a înțelepciunii, vestindu-vă mărturia lui Dumnezeu. Pentru că m-am hotărât să nu știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur; și cuvântul meu și predicarea mea nu stăteau în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii, încât credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu.

Pavel știa: dacă ar fi fost atrași la Hristos doar prin elocvența sau argumentația sa, adică prin „înțelepciunea” lumii [1 Corinteni 1.20; 3.19], el ar fi zidit pe nisip. Este nevoie de o lucrare divină pentru a naște o credință divină; și de aceea apostolul a renunțat cu grijă la tot ceea ce, sub influența lui satan, ar fi putut deveni o temelie falsă pentru sufletele lor.

Cum vestim noi astăzi Evanghelia?

Acest principiu nu mai este valabil astăzi? Ar trebui evangheliștii să preia lucrurile plăcute oamenilor sau noutățile vremii sau să facă altceva pentru a face Evanghelia lui Dumnezeu atractivă pentru lume? Evanghelia este desigur descrisă ca fiind puternică – ca fiind „puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede” (Romani 1.16) –, dar ar trebui oare să fie vreodată făcută „atractivă”?

Inima omului, care respinge nu numai cuvintele și faptele lui Hristos, ci și bunătatea morală și gloria divină din Persoana Sa, nu este astăzi deloc dispusă să accepte harul și adevărul lui Dumnezeu în mesajul dragostei Sale și al dezonorării Sale de pe cruce. Oamenii încă pândesc în întuneric și urăsc lumina. Cum ar putea, așadar, adevărul să le fie făcut „atractiv”, fără ca natura adevărului să nu fie denaturată? Ar trebui predicatorul să rămână fidel adevărului lui Dumnezeu, în puterea și simplitatea sa sfântă, pentru a trezi conștiința omului? Sau ar trebui el să folosească astăzi mijloace prin care omul pământesc să fie atras, satisfăcut, împăcat, convins și determinat să accepte Evanghelia?

Cu siguranță, un astfel de compromis cu adevărul lui Dumnezeu este mai degrabă o încercare de a plăcea oamenilor decât o fidelitate față de Hristos și Evanghelie. Cum îndrăznim să tratăm mărturia în așa fel încât s-o diluăm pentru a o adapta la concepțiile celor neconvertiți (2 Corinteni 2.17)? Aceasta nu reprezintă nici măcar o atitudine sinceră față de oamenii cărora ne adresăm, cu atât mai puțin față de Dumnezeul pe care-L slujim.

Ce rol joacă cântările și muzica?

Însă, deși acest principiu greșit stă la baza „predicii atractive”, el pătrunde în egală măsură și în ceea ce s-ar putea numi „elementele atractive” ale Evangheliei. Muzica și cântarea au, fără îndoială, o influență deloc neglijabilă asupra unui număr foarte mare de oameni. Oricât de potrivite ar fi ele în contextul lor, cu atât mai mare este necesitatea unei justificări biblice pentru folosirea lor. Când Cain a fost alungat din prezența lui Dumnezeu, fiii lui Cain s-au mulțumit, în țara Nod, cu harfa și fluierul [...] (Genesa 4.21; vezi și Iov 21.12).

S-ar putea obiecta că, din punct de vedere religios, instrumentele muzicale nu au jucat deloc un rol neînsemnat în istoria lui Israel. Totuși, aceasta s-a întâmplat în vremea în care omul, în firea sa pământească, era chemat să-I dedice lui Dumnezeu tot ce era mai bun din ceea ce era capabil să ofere ca om; de aceea, o clădire frumoasă, ornamentele frumoase, muzica frumoasă și cântarea frumoasă își aveau locul lor. Dar oare aceste lucruri nu au trecut, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu?

Nu fac ele parte dintre elementele săracăcioase ale lumii, întrucât nu sunt decât modele și umbre ale celui Arhetip care a venit de mult și rămâne numai la noi? Închinarea se face acum în duh și în adevăr [Ioan 4.23,24], nu în trup sau în forme exterioare. Melodia nu se află în instrumentele de suflat sau cu coarde, ci în inimă: „cântând și lăudând (*psallontes*) Domnului în inimile voastre” (Efeseni 5.19).

Pentru cine sunt cântatul și muzica?

Când credincioșii cântă în adunare (biserica) sau la evenimente de evanghelizare, nu sunt oare cântecele lor expresia inimii lor față de Dumnezeu? Dacă credincioșii nu cântă pentru Dumnezeu, atunci pentru cine cântă? Se vrea oare cu adevărat ca ei să cânte pentru a-i atrage pe cei neconvertiți? Ce înseamnă să înjosești lauda adusă lui Dumnezeu, folosind-o ca momeală pentru a atrage oameni lumești în săli sau săli de adunare? Este aceasta respect și teamă de Dumnezeu? Sau ar trebui să ne străduim să combinăm lauda adusă lui Dumnezeu cu atractivitatea puterii de atracție omenești într-un singur și același act? A exprima o astfel de amestecare a motivelor înseamnă, de fapt, a le condamna; dar este așa sau nu? Este aceasta o imitare a apostolilor și a tovarășilor lor de lucrare? Sau predicatorii din zilele noastre sunt mai înțelepți?

Nu! Principiul cântării este și trebuie să fie acela că ea este dedicată lui Dumnezeu. Ce loc mai rămâne atunci pentru instrumente și efecte corale sau chiar pentru soliști? Să lăsăm aceasta celor care predică puțin adevăr sau deloc. Este un păcat și o rușine să introducem în predică elemente ale lumii și ale iudaismului, de care am fost eliberați prin moartea lui Hristos (Coloseni 2.8).

Dacă chemarea noastră principală constă în a-L asculta numai pe Dumnezeu, eu nu am încredere în argumentul utilității celor de mai sus, adică al succesului în lucrurile divine. Dar

dacă muzica și cântarea rafinată vorbesc puternic sentimentelor și imaginației multor oameni, cât de des Îl înlocuiesc ele pe Hristos în suflet! În vremurile trecute au existat unii care au venit la Domnul dintr-o înclinație pur naturală sau din sentiment. Cuvântul despre ei este grav: „Și, când era în Ierusalim, la Paști, la sărbătoare, mulți au crezut în Numele Lui, privind semnele pe care le făcea El. Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om.” (Ioan 2.23-25).

Scuză scopul mijloacele?

Unii ar putea obiecta că modul de acțiune sau mijloacele sunt irelevante, întrucât scopul lor este gloria lui Dumnezeu în mântuirea sufletelor. Nu seamănă oare prea mult cu scuza sfidătoare a păcătosului din Romani 3? „Pentru că, dacă prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu a prisosit spre gloria Lui, de ce mai sunt și eu judecat ca păcătos?” (Romani 3.7). Este acesta un argument pe care ar trebui să se bazeze un om muritor? Este, de fapt, vechea înșelăciune a lui satan: „Să facem cele rele, ca să vină cele bune” (Romani 3.8).

Așadar, slujitorii lui Dumnezeu să se ferească să subestimeze puterea Duhului și a Cuvântului. Și, cu siguranță, nimeni nu va nega că, în zilele noastre, există multe lucruri care tind să diminueze caracterul adevărului lui Dumnezeu, astfel încât să disprețuim și să uităm puterea lui Dumnezeu din Evanghelie. Apelarea la natura carnală a omului în diverse moduri duce la ignorarea mărturiei marelui apostol al neamurilor:

„Pentru că, deși umblăm în carne, nu ne luptăm potrivit cărnii. Pentru că armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor, dărâmând raționamente și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și înrobând orice gând ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.3-5).

Tradus de la: [Die Kraft des Evangelisierens](#)

Titlul original: „The Power of Evangelising”
în *The Bible Treasury*, anul 16, 1887.

Sursă: www.stempublishing.com